

rådighed over erstatningsbeløbene, idet det har vist sig påkrævet at båndlægge særlig de større invaliditetserstatninger og enkeerstatninger for at sikre, at erstatningsbeløbene bliver anvendt efter deres formål.

Fra 1950 er endvidere indført den ordning, at kapitalbeløb, der tilkendes personer med bopæl uden for København og Frederiksberg, af selskaberne udbetales til det sociale udvalg i pågældendes opholdskommune, hvorefter det sociale udvalg foretager båndlæggelsen efter nærmere vejledning fra direktoratet om, efter hvilke retningslinier båndlæggelse bør finde sted.

Tilsvarende retningslinier anvendes også af direktoratet for så vidt angår udbetalinger til tilskadedkomne og efterladte med bopæl i København og Frederiksberg, og der sondres mellem erstatninger for invaliditeter på 15 pct. eller derunder og erstatninger for større invaliditeter. Hovedreglen er, at de mindre erstatninger udbetales til fri rådighed, medens udbetaling af erstatningsbeløb for større invaliditeter kun finder sted, når forholdene taler herfor.

Ordningen har virket tilfredsstillende, og det foreslås derfor, at reglerne herom optages i selve loven.

Til § 39.

Ved ulykkesforsikringsloven af 1933 gennemførtes rentesystemet for invaliditetserstatning, men man bibeholdt kapitalerstatningssystemet for erstatning til efterladte ud fra den opfattelse, at det ville være af særlig betydning for en enke at kunne disponere over et større erstatningsbeløb, indtil hun kunne finde et passende erhverv, fremfor at oppebære en årlig rente, der måtte blive relativt lav, medmindre det gældende erstatningsniveau blev væsentligt forhøjet.

Imidlertid er der i praksis gennemført en ordning, der også for så vidt angår efterladteerstatninger har karakter af et rentesystem, idet erstatningen i hovedsagen er blevet udbetalt i periodiske ydelser og anvendt til den pågældendes underhold. Dette bekræftes af en af direktoratet for ulykkesforsikringen foretaget undersøgelse over resultaterne af frigørelse af båndlagte efterladteerstatninger i årene 1934-46, af hvilken det i øvrigt fremgår, at frigørelse til investering i selvstændig erhvervsvirksomhed ikke har virket særlig tilfredsstillende.

Det findes derfor rigtigt, at rentesystemet også gennemføres for så vidt angår efterladteerstatninger, når dette kombineres med en forhøjet renteudbetaling til den efterladte ægtefælle i et kortere tidsrum efter dødsfaldet, således at pågældende vil have midler til oplæring til et passende erhverv

og derved kan skabe sig en indtægt til supplerung af den fremtidige rente.

Endvidere bør der være adgang for en ægtefælle til at kunne opnå en begrænset forskudsudbetaling af renten, således at pågældende i særlige tilfælde bliver i stand til at investere et samlet beløb i en forretningsvirksomhed eller i fast ejendom, når det skønnes, at en sådan pengeanbringelse i det lange løb vil skabe et større økonomisk udbytte for den pågældende, end renteudbetalingen kan sikre.

Til de enkelte ændringer bemærkes følgende:

ad stk. 1 og 2. Ændringerne i disse bestemmelser omfatter alene ændring af erstatningsydelseerne fra kapital til rente, medens de øvrige bestemmelser er uforandrede.

Det gældende forhold mellem dødsrstatning og invaliditetserstatning ville kunne opretholdes, hvis enkerenten fastsættes til 30 pct. af afdødes årsløn og maksimum for den samlede renteydelse efter § 39 til 50 pct. af årslønnen. Enkerenten vil herefter, beregnet ud fra den foreslåede maksimale årsløn i § 44, udgøre højst 2 794,50 kr.

ad stk. 3. Den som stk. 3 foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 39, stk. 5, idet de særlige, for kapitalerstatningen gældende regler falder bort.

ad stk. 4. Efter sædvanlig praksis udbetales tilkendte invaliditetsrenter månedvis forud. Der vil derfor være grund til at præcisere det tidspunkt, fra hvilket renten til efterladte skal løbe, såfremt afdøde har oppebåret invaliditetsrente.

ad stk. 5. Der henvises til foranstående almindelige bemærkninger til § 39.

ad stk. 6. Under hensyn til de erfaringer, der er gjort med hensyn til administrationen af kapitalerstatningerne, bør der ikke gives en almindelig adgang til kapitalisering af ulykkesforsikringslovens renter til efterladte, men det vil være hensigtsmæssigt at lade kortvarige renter til forældre eller andre, afdøde nærstående personer komme til udbetaling som et engangsbetalt, når omstændighederne ikke taler derimod.

ad stk. 7. Ud fra forsørgelsessynspunktet findes det rimeligt, at renten til en ægtefælle falder bort, når pågældende indgår nyt ægteskab, men under hensyn til det i ulykkesforsikringsloven indeholdte erstatningsprincip bør der — ligesom efter den svenske ulykkesforsikringslov — ydes en vis afløsningssum for den bortfaldne rente.

ad stk. 8. Da de her omhandlede beløb har karakter af kapitalbeløb, bør størrelsen heraf være uafhængig af eventuelle senere pristalsreguleringer.